

FÜGGELÉK

1. Milyennek képzeled a főszereplőt? Mit gondolsz, miért került ilyen lelkiállapotba?

Első fejezet (részlet)

Nem mintha ezt bárki látná – a külvilág felé ugyanaz a lány vagyok. De az számít, ami belül van; és belül megváltoztam.

Ez vagyok én. Össze vagyok zavarodva. Buta vagyok és sebzett. Minden tönkrement. Valaki kikapcsolta bennem a fényeket, és ez borzasztó. Elhagyatott épület vagyok, amiben zörögnek a szellemek és az emlékek. Menekülnöm kell. De elképzelésem sincsen, hogyan.

2. Mit él át a főszereplő? Mit érez, mit tapasztal?

Második fejezet (részlet)

A gondolataim úgy zümmögnek folyamatosan, mintha méhek költöztek volna az agyamba. Az agyamba, az egész koponyámba, aztán zümmögnek tovább, lefelé, a gyomromba, és ott is maradnak egész nap. Vannak, akik jól érzik magukat, amikor felébrednek, izgatottak az előttük álló naptól. Azt hiszem, én is ilyen voltam. De most csak fekszem, nézem a plafonon táncoló fényeket, és arra gondolok, meddig tehetem meg, hogy meg sem moccanok.

Jólesik a víz. Felébreszt, ahogy bőrömön dobol, beszívódik az izmaimba. Jó érzés, és rettegéssel sem tölt el. Előrenyúllok, feltekerem a meleg vizet, hallgatom a sziszegést, ahogy a bojler bekapcsol. Most már forró, nagyon forró. Alátartom az arcom, belepislogok a gőzbe. Még jobb. A testem tüzel. Gőz csapódik ki belőlem, alig kapok levegőt. A szappant dörzsölöm tovább, bele a bőrömbe. Míg egészen ki nem vörösödik. Nyílt seb vagyok kívül, belül.

Lejjebb veszem a meleget, nézem a tűzpiros bőrömet. A körmöm nyomot hagyott a lábamon. A mellkasomon. A karomon.

3. Tudatosan vagy ösztönösen cselekszik?

Negyedik fejezet (részlet)

Szédülök, mert olyan forró vízzel zuhanyoztam, mint valószínűleg még soha. Úgy éreztem, erre van szükségem. Rákvörösen léptem ki a fürkéből, az egész testem bizsergett. Hányingerem volt, és szédültem a melegtől. De érezni... érezni valamit, ami nem rettegés, nem kellemetlenség, nem pánik...

De máris hullámokban jön újra a félelem, jeges kis ujjával a gyomromba vág, a mellkasomat simogatja. Meggörnyedek az érzéstől. Az öklömmel akarok a hasamba nyúlni. Elképzelem, ahogy az összes rossz dolog úgy lövell ki belőlem, mint a víz a szökőkútból. Ezt nem lehet így elviselni. Fel vagyok fúvódva a rossz dolgoktól. Súlyként húznak magukkal. És nem bírok szabadulni tőlük. Képtelen vagyok.

Nem emlékszem rá, hogy a borotváért nyúlok, de hirtelen ott van a kezemben. Rózsaszín műanyag – az enyém volt. Egy darabig a kezemben tartom. Simogatom a hosszú, műanyag nyelet, aztán hozzáérek a fejéhez, végigsimítom a pengét – gyengéden először. Érzem a kemény acélt. A hüvelykujjamban nyomom. Aztán, szinte gondolkodás nélkül, kipattintom a pengét a házából. Kiszabadítom. Ott van a fém a kezemben. Kicsi és csillog. És éles.

4. Ha te lennél a „belső hang”, mit mondanál Gabinak?

Hatodik fejezet (részlet)

Legbelül megint feltámad az a torz fájdalom. Lassan kúszik felfelé, mint az éhség vagy a fájdalom. A gyomromba mar, a mellkasomat szorítja. Az egész testemmel szeretnék ellenállni, a fejemet a falba verni, és ordítani, hogy tűnjön innen.

Mi a baj, Gabi? Miért nem tudsz továbblépni?

A makacs kis hang a fülemben ciripel. Kipislogom a könnyeket. Miért nem tudok továbblépni? Ez olyan hülyeség. Nem lehetek örökre dühös a szüleimre. Nem szomorkodhatok örökre nagypapa fölött. El vagyok cseszve. Össze kéne szednem magam. Úgy tűnik, mindenki más meg tud birkózni ennél sokkal rosszabb dolgokkal is. Nem kéne ezt csinálnom. Úgy rossz, ahogy van. Szét vagyok esve. De nem bírom leállítani magam.

Miért? Mi a fenéért nem bírod?

A belső hang kötekedik velem. Gyűlölöm. Belevájom a körmöm a hegbe, megrándulok a hirtelen fájdalomtól. Tessék. Hát persze, hogy megérdemled. Az egészet.

Vissza akarom kapni. Ő megértett. A lényemet. Senki más...

Egyedül vagyok.

A tükör mögé dugtam a borotvát. Jó érzés megint a kezemben fogni; olyan természetes. A hideg fém meglapul az ujjaim között. Mintha odatartozna.

Egyedül.

A friss bőrt vágom fel, magasan, a combom tövében. Ahol nem látják. Az égető, torz fájdalomtól émelygek. Szédülök és remeg a kezem. Erősen kell koncentrálnom, nagyon odafigyelnem, mit is csinálok, de a belső hang elhalkult, ha nem is múlt el teljesen.

Egyedül... Egyedül...

Kiserken a vér. Finoman megpaskolom. A felvágott húsom csíp, vöröset izzad. De a belső háborgás elcsitult. *De meddig?*, suttogja a vékony kis hang.

Összehajtogatott zsebkendőkből durva kötést csinálok, és ráhúzom a pizsamámat. Elég erős a vérzés, erősebb, mint gondoltam. Fáj is, ha lépek. Magamat átkozom; azt nem szeretném, hogy a deszkázásban akadályozzon.

Hetedik fejezet (részlet)

Tárgy: Helló.

Hellóztok. Ez az első posztom. Azt hiszem, beszélnem kell valakivel. Soha nem hittem volna magamról, ha értitek, hogy értem. Soha nem hittem volna, hogy egy ilyen helyen akarnék írni, de nem tudom, hol máshol.

Tárgy: Re: Re: Helló

Nagyon jók vagytok, srácok. Köszönöm a tanácsokat, és hogy ilyen megértőek vagytok mindenben. Legalább kevésbé érzem magam szörnyszülőttnek.

Teljesen értelmetlen, de most, hogy megvágtam a lábam, folyamatosan piszkálom, és csak még rosszabb lett. Annyira rossz, hogy be kellett kötnöm. De még azon keresztül is folyamatosan nyomkodom. Szeretem ezt az érzést. Csíp és mar, de én csak nyomom tovább. Erősen. Olyan érzés, mintha a nyomással engedne ki a nyomás, távozna el az a sok rossz dolog.

Jó úton vagyok, hogy megőrüljek, ugye?

Tizenhatodik fejezet (részlet)

Bent igyekszem kerülni anyát, de ahogy látom, ő is kerül engem. A hálósobájukban van, halkán szól a tévé. Reggel, amikor felkeltem, még ágyban volt.

Egyenesen a szobámba megyek, és azonnal meglátom. Egy szórólap az ágyamon:

Kárt teszel magadban? Segítünk!

Az elejére egy sárga cédulát ragasztottak, anya kézírásával: *Megbeszéltem egy időpontot az orvossal holnap 5-re.*

6. Szerinted hogyan dönt a főszereplő? Miért?

Tizennyolcadik fejezet (részlet)

Jó döntést akarok hozni. A legjobbat. De ennek a fájdalomnak meg kell szűnnie. Nem bírom elviselni. Szétszakít. Kérem, segítsen valaki. Kérem.

Előttem fekszik a telefonom és a borotvám.

A képernyő világít. Felhívhatom Amirát. Olyan könnyű. Vár rám.

Mint mindig.

Felvehetem a pengét.

Vagy felhívhatom a barátomat.

Odanyúlok, és választok.